

западне демократије и њен Устав од 1949. се угледао на ту традицију, с тим да му је као основ послужио Вајмарски устав од 1919. и то пре свега у погледу федералног уређења заснованог на широкој аутономији федералних јединица и солидаристичком схватању друштва и својине. Овај Немачки устав од 1949. је успоставио класичан парламентарни систем примењујући решење да владу, њеног председника (канцелара) именује шеф државе, с тим да владу бира парламент. У поређењу са Вајмарским уставом, положај председника Републике по Уставу од 1949. је знатно слабији, чиме се одступило од моћног шефа државе који је био дуго у традицији немачке уставности. Док је раније моћног немачког председника бирао народ, сада, по овом Уставу, га бира нарочито изборно тело (Bundesversammlung) састављено од свих чланова Бундестага (првог дома) и једнаког броја делегата земаљских скупштина. Председник је шеф извршне власти и бира се на период од 5 година (уз могућност још једног, поновног избора) али није и њен једини носилац јер је то и Савезна влада која је њен ефективнији, претежнији чинилац. То произилази из самог положаја владе и њеног председника (канцелара) који је ојачан и процедуром избора и разрешења путем тзв. конструктивног изгласавања неповерења. Законодавну власт у СР Немачкој врши дводомни парламент састављен из два дома: Бундестага и Бундесрата, што одговара федералном карактеру немачке државе. У вршењу законодавне власти превагу има Бундестаг чији се посланици бирају на непосредним изборима и то по принципу двоструког гласања (половина мандата се добија на већинским, а друга половина на пропорцијалним изборима) тако да је федерални дом – Бундесрат само изузетно равноправан у вршењу законодавне власти с тим да углавном располаже правом суспензивног вета. Што се тиче односа председника Републике и владе, ту је примењено решење Вајмарског устава по коме председник предлаже канцелара (а овога бира Парламент) а такође и све министре именује и опозива на предлог канцелара, што значи да су министри одговорни канцелару а он парламенту. У смислу те политичке одговорности канцелара, Савезна скупштина (Парламент) може да му изгласа неповерење већином својих чланова (применом конструктивног изгласавања неповерења) и да тако позове председника Републике да опозове старог и предложи новог канцелара. Ово решење је сасвим у логици усвојеног парламентарног режима а то може да се каже и за оно друго које се односи на распуштање Скупштине (парламента). По њему, уколико канцелару није изгласано неповерење у Савезној скупштини, он може да предложи председнику